

Kmalu je začel vabiti veliki zvon k polnočnicam. Prijetno je bilo slišati, ko so doneli topiči od vseh strani.

Drugi dan na praznik rojstva Gospodovega smo šli spet k maši. Ko smo prišli domov, smo imeli obed. Popoldne smo šli k večernicam, bila je pridiga in darovanje okolo oltarja za domače uboge, da so dobili tudi oni božično darilo.

Micika Kotnikova.

O solnčnem zahodu.

Nad gorami, nad vodami
solnce v bradico se smeje,
k njemu vetrček srebrni
v zlatem vozu se pripelje.

Dolgo v noč se radoval bom
in se z valčki poigraval,
ko vesel pa se bom vračal,
ladje zlata bom prevračal . . .“

„Ej, ti bratec, bratec dragi,
kaj domov se že odpravljaš
v zibelko kot piška mlada? . . .
Veš, to moja ni navada!

„Spat?.. Jaz spat?.. Hehe, hehe...
Zmotil si se, bratec dragi!
Tja na cvetne južne trate
peljem se le k vilam v svate!““

Nad gorami, nad vodami
solnce v bradico se smeje,
v plašč škrlatni se oblači,
ker na pir se k vilam pelje.

Zlatko.

Bolnikova pesem.

Kaj pač na večer,
kaj pač venomer
sova se oglašá?
Kot da blede smrt
meni tke že prt,
sova se oglašá.

In ko pride mrak,
z neba vsakikrat
zvezda se utrne;
v noč se izgubi,
umrje v temi
in se več ne vrne . . .

Bogumil Gorenjko.

